

SÉLECTION OFFICIELLE
COMPÉTITION
FESTIVAL DE CANNES

LES FILMS DU LOSANGE, X FILME CREATIVE POOL, WEGA FILM UVÁDÍ

ISABELLE
HUPPERT

JEAN-LOUIS
TRINTIGNANT

MATHIEU
KASSOVITZ

FANTINE
HARDUIN

FRANZ
ROGOWSKI

LAURA
VERLINDEN

A TOBY
JONES

HAPPY END

FILM
MICHAELA HANEKEHO

KOUSAVÁ SATIRA O JEDNÉ „LEPŠÍ“ RODINĚ

Scénář a dialogy MICHAEL HANEKE kamera CHRISTIAN BERGER Výtvarná OLIVIER RADOT Knižníky CATHERINE LETERIERIEV Zvuk GUILI ALME SCIAMA JEAN-PIERRE LAFORCE DENISE GERRARD SPÍNÍ MONIKA WELLI hlasování-řečnicko-řábovská koproduce Produkce MARGARET MENEZES, LES FILMS DU LOSANGE, STEFAN ARNDT, X FILME CREATIVE POOL, VEIT HEIDUCHKA, MICHAEL KATZ WEGA FILM Supervisor produkce MARGARET MENEZES Koproduce ARTE FRANCE CINEMA, FRANCE 3 CINEMA, WESTDEUTSCHER RUNDFUNK, BAYERISCHER RUNDFUNK, ARTE. Ve spolupráci s ARTE France, FRANCE TELEVISIONS, CANAL +, ONE +, ORF Film/Fernseh-Abkommen, s podporou CINEMA GIRL, CENTRE NATIONAL DU CINEMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE, PICTANOVŮ za podpory REGION HAUTS DE FRANCE, FILMORDERUNGSANSTALT, CNC/FFA MNITRAITE, ÖSTERREICHISCHES FILMINSTITUT, FILMFONDS WIEN, EURRHADES Místnírodní práva LES FILMS DU LOSANGE © 2017 LES FILMS DU LOSANGE - X FILME CREATIVE POOL ENTERTAINMENT GMBH - WEGA FILM - ARTE FRANCE CINEMA - FRANCE 3 CINEMA - WESTDEUTSCHER RUNDFUNK - BAYERISCHER RUNDFUNK - ARTE - ORF

HAPPY END

Drama, Francie, Německo, Rakousko 2017
107 min

Režie: Michael Haneke

Scénář: Michael Haneke

Kamera: Christian Berger

Střih: Monika Wili

Hrají: Isabelle Huppert, Jean-Louis Trintignant, Mathieu Kassovitz, Fantine Harduin, Toby Jones, Franz Rogowski a další...

Premiéra: 1. února 2018

Distribuce ČR: Aerofilms

Více informací o filmu: <http://www.aerofilms.cz/happyend>

PRESS KONTAKT:

Aerofilms | Kateřina Dvořáková | katka@aerofilms.cz | +420 776 130 072

Fotografie v tiskové kvalitě a další materiály ke stažení najdete na úložném systému aero.capsa.cz (přístupové údaje na vyžádání).

SYNOPSIS

Michael Haneke (*Láska*, *Bílá stuha*) se vrací se sondou do života jedné „lepší“ evropské rodiny, kterou pozoruje se svébytným a velmi trpkým smyslem pro humor. Poté, co její maminka záhadně onemocní, stěhuje se malá Eve za otcem do rozlehlého rodinného sídla v Calais. Jeho neurotičtí a sebestřední obyvatelé jsou zahleděni do nevěř, komplotů a iluzí o vlastní výjimečnosti. Snadno tak přehlédnou, že nový přírůstek v jejich domácnosti také skrývá jedno temné tajemství. Do hlavních rolí ostré satiry obsadil Haneke plejádu velkých hereckých jmen včetně Isabelle Huppert a Jeana-Louise Trintignanta - protagonistů Oscarem, Zlatou palmou i Zlatým glóblem oceněné *Lásky*. Filmu, na nějž *Happy End* i v některých dalších ohledech volně navazuje.

PROČ TENTO FILM

*„Být jeden z nejlepších evropských režisérů současnosti není lehký úděl. Očekávání jsou obrovská a překonávat taková díla, jako jsou *Bílá stuha* nebo *Láska*, je úkol takřka nadlidský. *Happy End* možná na první pohled nepůsobí jako lehce stravitelný film, silou sdělení, aktuálností a naprosto přesnými hereckými výkony se v něm ale Michael Haneke vyrovnává svým předchozím filmům. Snímky profesora Hanekeho se mílovými kroky blíží k tomu, aby se navždy zapsaly do dějin kinematografie, a já pevně věřím, že i *Happy End* bude mít mezi nimi své neochvějné místo.“*

Anna Lísalová, Aerofilms

O Michaelu Hanekem

Režie, scénář

Dříve měli milovníci filmu Bressona, Bergmana, Tarkovského nebo Kubricka. V současnosti je jedním z nevlivnějších a nejvýraznějších autorsky tvořících filmařů bezesporu rakouský režisér Michael Haneke. Držitel velké řady festivalových ocenění včetně dvou Zlatých palm a Velké ceny z festivalu v Cannes, dvou Zlatých glóbulů i Oscara.

Ve svém mládí chtěl být Michael Haneke (*1942) nejprve koncertním pianistou, poté hercem totožně jako jeho rodiče, avšak na divadelní školu se nedostal. Ve své domovské Vídni nakonec vystudoval na univerzitě psychologii a filozofii. Po studiu pracoval nejprve jako filmový kritik, poté jako televizní střihač a dramaturg; nabyté zkušenosti jej pak přivedly k divadelní a televizní režii. A již Hanekeova televizní tvorba vykazuje tematické a formální znaky, které se pečlivým budováním stanou jeho charakteristickým stylem. Osobitým rukopisem, k jehož vysvětlení bude později stačit pouze příjmení tvůrce.

Existenční problémy střední třídy, násilí v buržoazní společnosti, neschopnost komunikace v rámci rodiny, manipulace, role médií a technologií, sebepoškozování – to jsou témata, která Haneke zobrazuje ve svých snímcích. Pracuje převážně s fragmentárním vyprávěním, jeho hrdinové konají bez zjevné psychologické příčiny, polemizuje a zpochybňuje vlastní médium i roli pasivního diváka. Je perfekcionista a zakládá si na pečlivých kompozicích a pomalém tempu stříhu. Statické široké záběry jednotlivých scén kombinuje s odosobněnými detaily, či naopak dlouhými jednozáběrovými jízdami kamery. Napětí buduje pečlivou prací s pohybem herců uvnitř záběru i v prostoru mimo obraz. Filmový režisér je zde opravdovým mistrem filmového řemesla.

Počáteční díla Michaela Hanekeho trpce kritizují rakouskou společnost, koncentrovaně se soustředí na jednotlivce v rámci jedné nefunkční rodiny, aby se postupně s přisunem koprodukčních financí posunul ke zkoumání širších evropských problémů. Z rakouských hrdinů se stávají ti francouzští a koncentrace na jednu rodinu je obohacena o snímky s větším počtem postav bez hlavního hrdiny.

Snímek *Pianistka* (*La pianiste*, 2001), vzniklý podle povídky Elfriede Jelinek, byl největším komerčním úspěchem Michaela Hanekeho. Příběh o sadomasochistických a voyeuristických sexuálních tužbách, vztahu stárnoucí učitelky a mladého studenta, ocenila canneská porota hned třemi cenami. Té hlavní se následně dostalo i snímkům *Bílá stuha* (*Das weiße Band*, 2009) a *Láska* (*Amour*, 2012). Za oba filmy byl Haneke oceněn také Zlatým glóblem za nejlepší zahraniční film, za *Lásku* získal ve stejné kategorii rovněž Oscara.

Michael Haneke nikdy nedává žádné polopatické odpovědi či návody, jen naznačuje a záměrně si protiřečí; snaží se říci co nejméně. Nevede diváka za ruku celým filmem, jen do poloviny cesty a poté ho nechává samotného. Kontext chybí; expozice neexistuje. Poskytuje tak prostor a prázdná místa, aby se divák více zapojil, aby do těchto ploch mohl přinést svou fantazii, své vlastní myšlenky a pocity. Jak tvrdí sám Haneke, smyslem umění není vytvářet lidem klid a pohodu, ale nutit a provokovat je, aby si kladli otázky o svém vlastním životě.

Michal Hogenauer, režisér, dramaturg

O filmu Happy End

V zatím posledním snímku Michaela Hanekeho se viditelně propojují a prolínají všechna jeho předešlá díla, témata a postupy. Jsme svědky momentek hříčů, bezcitnosti a pokrytectví několika hrdinů (opět se jmenují George, Anna nebo Eva) v rámci jedné buržoazní rodiny. Sledujeme dětské sociopatické chování známé již z Bennyho videa (Benny's Video, 1992), rasovou diskonformitu zachycenou též v Kódu neznámém (Code inconnu, 2000), řadu videomateriálu bez jasného autorství připomínající Utajeného (Caché, 2005) nebo téma eutanazie zpracovávané v předešlém snímku Láska (Amour, 2012). Haneke i nadále reflektuje odosobněné a osamělé způsoby komunikace, novinkou je však budování několika scén s komickým vyzněním, s hořkým smíchem na závěr.

Michael Haneke se v Happy Endu již počtvrté setkává s Isabelle Huppert a po filmu Láska opětovně s Jeanem-Louisem Trintignantem. Navazuje opětovnou spolupráci s kameramanem Christianem Bergerem a samozřejmostí je jeho dvorní střihačka Monika Willi. Dohromady tak sehraný ansámbl a štáb dává vzniknout voyeuristickému sociálnímu komentáři a nemilosrdné reflexi způsobu života společnosti v 21. století.

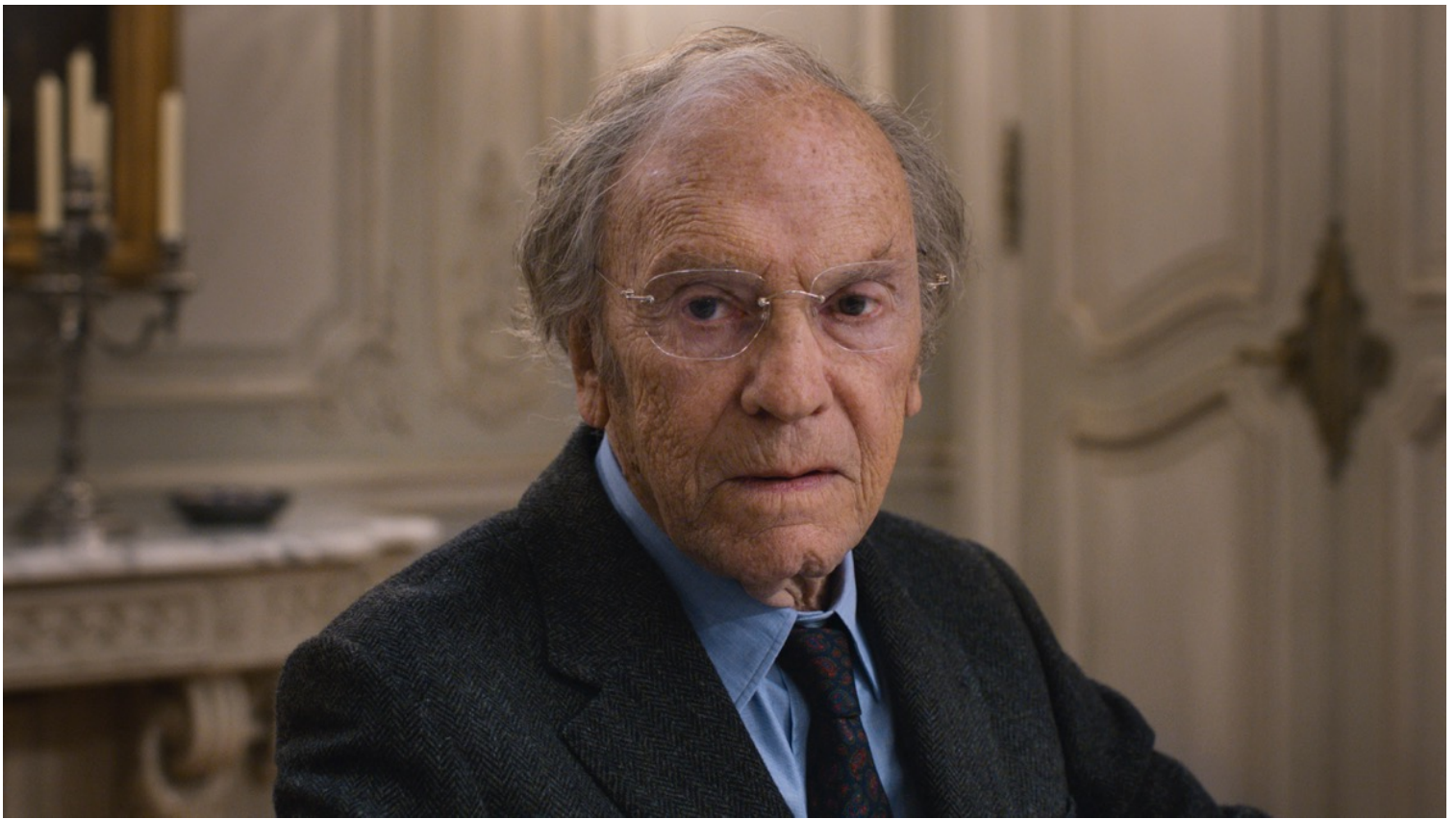
Michal Hogenauer, režisér, dramaturg

Isabelle Huppert

Anne

Isabelle se narodila v Paříži v roce 1953. Vystudovala konzervatoř ve Versailles a v hereckém vzdělání pokračovala u Antoina Vitezeho na Státní konzervatoři dramatického umění. Mimo herectví studovala také ruštinu, kterou nějaký čas i sama vyučovala. Její televizní debut přišel v roce 1971 s filmem *Le Prussien*, ten filmový absolvovala o rok později ve snímku *Faustine et le bel été*. Mezinárodně známou tvář se stala po kontroverzním filmu *Buzíci* z roku 1974, kde si zahrála po boku Gérarda Depardieu nebo Jeanne Moreau. V roce 1976 přišla pro Isabelle první nominace na prestižní filmové ocenění (kterými je její pozdější kariéra hustě protkaná), když byla navržena na cenu César pro nejlepší vedlejší herečku ve filmu *Aloïse*. Její první proměněnou nominací se stalo o dva roky později ocenění BAFTA pro nejslibnějšího nováčka za film *Krajkářka*, který se stal velkým milníkem v její kariéře. Během svého života spolupracovala s řadou uznávaných režisérů, jako je Jean-Luc Godard nebo Paul Verhoeven, který ji obsadil do filmu *Elle*, za nějž byla v loňském roce nominována na Oscara pro hlavní herečku. Jedním z vůbec nejzásadnějších režisérů její filmové kariéry je Michael Haneke, který režíroval zatím čtyři filmy, v nichž si Isabelle zahrála. Poprvé se objevila v jeho snímku *Pianistka*, za který si odnesla cenu z festivalu v Cannes a byla nominována na celou řadu dalších cen. Následně spolu dvojice spolupracovala na filmech *Čas vlků* (2003), *Láska* (2012) a naposledy *Happy End*.

Jean-Louis Trintignant Georges

Narodil se 11. prosince 1930 ve francouzském městečku Piolenc. Ve svých dvaceti letech odešel studovat herectví do Paříže, rok nato už zahájil svou divadelní kariéru. Na divadelních prknech si vyzkoušel role v Schillerově Marii Stuartovně, Molièrově Donu Juanovi nebo Shakespeareově Macbethovi. Na filmových plátnech se objevil poprvé v roce 1955, kdy debutoval v krátkém snímku Péchiny a ve filmu Christiana-Jaqua Kdyby všichni chlapi světa..., který byl následně oceněn Křišťálovým glóblem na festivalu v Karlových Varech. Milník jeho kariéry přišel o rok později, kdy si zahrál po boku Brigitte Bardot ve skandálním melodramatu ...a Bůh stvořil ženu režiséra Rogera Vadima. Jeho herecká kariéra musela následně na tři roky ustoupit povinné vojenské službě, jejíž část si odsloužil ve válce zmítaném Alžírsku. Režisér Vadim se postaral o jeho filmový návrat, když ho v roce 1959 obsadil do svého filmu Nebezpečné známosti s Jeanne Moreau v hlavní roli. Jedna z jeho nejvýraznějších rolí přišla v roce 1966 s filmem Muž a žena režiséra Clauda Lelouche, který byl oceněn hned dvěma Oscary. Mezi významné režiséry, se kterými během svého života spolupracoval, se řadí mimo jiné Bernardo Bertolucci (Konformista, 1970), François Truffaut (Konečně neděle!, 1983), Krzysztof Kieślowski (Tři barvy: Červená, 1994) a v neposlední řadě samozřejmě Michael Haneke (Láska, 2012). Na svém kontě má ocenění z festivalů Cannes i Berlinale, za Lásku proměnil nominaci na cenu César pro nejlepšího herce.

Mathieu Kassovitz

Thomas

Narodil se v Paříži 3. srpna roku 1967 francouzské filmové střihačce Chantal Remy a herci, scenáristovi a režisérovi maďarského původu Peterovi Kassovitzovi. Díky uměleckému rodinnému zázemí začal sbírat své první herecké zkušenosti už v raném dětství. První taková příšla v roce 1978, kdy si jako jedenáctiletý zahrál v otcově snímku *Au bout du bout du banc* (Na kraji lavice). Vždy měl však ambice stát se spíše režisérem. Na počátku devadesátých let proto začal točit krátké filmy (*Fierrot le pou*, *Cauchemar blanc*, *Assassins...*), ve kterých většinou zároveň sám hrál. V roce 1993 natočil svůj první celovečerní film *Kafe s mlíkem*, jeden z prvních snímků pozdější filmové hvězdy Vincenta Cassela. V roce 1994 se na plátně poprvé setkal se svým pozdějším častým kolegou Jeanem-Louisem Trintignantem, a to ve filmu *Regarde les hommes tomber* (Podívejte, jak muži upadají). Za svou roli si vysloužil Césara pro nejslibnějšího herce. Rok nato přišel průlom v jeho filmové kariéře, když v Cannes získal cenu za nejlepší režii svého snímku *Nenávist*, kde si zahrál jak Vincent Cassel, tak i například jeho otec Peter. Mezi výrazné filmy v Kassovitzově herecké filmografii patří například legendární snímek Luca Bessona *Pátý Element* (1997), *Nevěsta přes internet* s Nicole Kidman v hlavní roli (2001), následována kultovní *Amélie* z Montmartru, kde si po boku Audrey Tatou zahrál hlavní mužskou roli. V roce 2005 se objevil ve filmu Stevena Spielberga *Mnichov*. Zrežiroval snímek *Purpurové řeky* (2000), mysteriózní horor *Gothika* (2003) nebo historické drama *Vzpouza* (2011).

Fantine Harduin

Éve

Narodila se 23. ledna v roce 2005 v belgickém městě Mouscron. V roce 2012 se ve svých sedmi letech zúčastnila belgické TV show *Belgie má talent*, kde předvedla své mentalistické schopnosti. V roce 2014 debutovala ve snímku *Taram Tarambola*, v následujícím roce se objevila ve filmech *Les nouvelles aventures d'Aladin* a *Les amoureuses*. V roce 2016 si zahrála po boku Cécile De France v dramatu *Fannyina cesta*.

Franz Rogowski

Pierre

Narodil se 2. února 1986 v německém Freiburgu. Poprvé si zahrál ve filmu v roce 2011, kdy se objevil ve studentském snímku *Frontalwatte*. Dva roky nato ztvárnil hlavní mužskou postavu ve filmu *Love Steaks* a v roce 2015 přišla jeho role v kritikou uznávaném snímku *Victoria*, díky kterému se stal mezinárodně známou tváří.

Laura Verlinden

Anaïs

Narodila se 21. února 1984. V roce 2007 absolvovala Institut Leuven Lemmens, v téže roce debutovala ve filmu *Ben X* belgického režiséra Nica Balthazara. Následující rok získala hlavní roli v seriálu *De smaak van de keyser* a zahrála si v mysteriózním krimi dramatu *Loft*. V roce 2014 si zahrála v thrilleru *Pečovatel* a o rok později jsme ji mohli zahlédnout v komedii režiséra Jaca van Dormaela *Zbrusu Nový zákon*.

Toby Jones

Lawrence

Narodil se 7. září 1967 v anglickém Oxfordu do umělecké rodiny - jeho otec Freddie a bratr Casper jsou herci, druhý bratr Rupert je režisérem. V roce 1989 absolvoval na Univerzitě v Manchesteru, kde studoval drama. Debutoval v roce 1992 ve filmové adaptaci románu *Orlando*, kde si zahrál třeba po boku Tildy Swinton. Od té doby se objevil v několika desítkách filmů, daboval skřítku Dobyho ve filmech o Harrym Potterovi, v roce 2006 si zahrál v romantickém dramatu *Barevný závoj*, rok poté se objevil ve filmové adaptaci románu *Mlha* Stephena Kinga. Ztvárnil role ve filmech *Jeden musí z kola ven* (2011), *Hunger Games: Vražedná pomsta* (2013) nebo *Anthropoid* (2016). Je zároveň úspěšný divadelní herec, jeho účinkování v divadle London West End v komedii *The Play What I Wrote* režírované Kennethem Branaghem roku 2001 mu vyneslo Olivierovu cenu pro nejlepšího herce ve vedlejší roli a za tutéž roli na Broadwayi získal Tony Award.

ZE ZAHRANIČNÍCH OHLASŮ

„Jako by se režisér vracel k tomu, co v jeho starších filmech zůstalo nedořečeno, a přiváděl nás k novému zamyšlení nad tématy, jejichž závažnost mezitím ještě vzrostla.“
VARIETY

„Kousavý a tajemný rodinný portrét.“
VANITY FAIR

„Temně vtipná, mrazivá soap opera o vražedně nešťastné rodině francouzských průmyslníků.“
DAILY NEWS

„Satirická noční můra evropské smetánky: strohé, skvostné a nekompromisní jako světlo zářivky.“
THE GUARDIAN

„Nečekané záblesky srdečnosti, soucitu a nepředvídatelného humoru.“
LOS ANGELES TIMES

„Znepokojivé, záhadné a brilantní filmové puzzle.“
FINANCIAL TIMES

„Happy End je v mnoha ohledech přesně to, co můžeme od Hanekeho očekávat. Novinkou je ale humor.“
THE HOLLYWOOD REPORTER